

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

9 noiembrie 2016*

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă — Proceduri de insolvență — Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 — Articolul 4 — Efecte prevăzute de reglementarea unui stat membru asupra creanțelor care nu au făcut obiectul procedurii de insolvență — Decădere — Caracterul fiscal al creanței — Lipsa incidenței — Articolul 15 — Noțiunea «procese în curs de soluționare» — Proceduri de executare silită — Excludere”

În cauza C-212/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Mureș (România), prin decizia din 24 aprilie 2015, primită de Curte la 8 mai 2015, în procedura

ENEFI Energiahatékonysági Nyrt

împotriva

Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, doamna M. Berger (raportor) și domnii A. Borg Barthet, E. Levits și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 aprilie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul maghiar, de M. Fehér, de G. Koós și de M. Bóra, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. Bulterman și de M. de Ree, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin, în calitate de agent, asistat de D. Calciu, avocat,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 iunie 2016,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: româna.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între ENEFI Energiahatékonysági Nyrt (denumită în continuare „ENEFI”), fostă E-Star Alternatív Energiaszolgáltató Nyrt, pe de o parte, și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (România, denumită în continuare „DGRFP Brașov”), pe de altă parte, în legătură cu executarea silită, la cererea DGRFP Brașov, a unei creanțe fiscale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (12), (20), (21) și (23) ale Regulamentului nr. 1346/2000 au următorul cuprins:

„(12) Prezentul regulament permite deschiderea procedurii principale de insolvență în statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului. Aceste proceduri au o întindere universală și includ toate bunurile debitorului. Pentru a proteja interesele diferite, prezentul regulament permite deschiderea de proceduri secundare paralele cu procedura principală. Proceduri secundare pot fi deschise în statul membru în care debitorul are un sediu. Efectele procedurilor secundare se limitează la bunurile situate în statul respectiv. Unitatea în cadrul Comunității se asigură prin norme imperative de coordonare cu procedurile principale.

[...]

(20) [...] Pentru a asigura rolul predominant al procedurii principale, lichidatorului din cadrul acestei proceduri ar trebui să i se ofere câteva posibilități de a interveni în procedurile secundare în curs. De exemplu, ar trebui să fie abilitat să propună un plan de reorganizare sau concordat sau să solicite suspendarea lichidării masei bunurilor în procedura secundară de insolvență.

(21) Orice creditor, care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Comunitate, trebuie să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Comunitate. Acest lucru ar trebui să se aplice și autorităților fiscale și instituțiilor de asigurări sociale. Cu toate acestea, pentru a asigura egalitatea de tratament a creditorilor, distribuirea încasărilor trebuie să fie coordonată. [...]

[...]

(23) În domeniul său de aplicare, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme conflictuale unitare, care să înlocuiască, în cadrul domeniului lor de aplicare, normele interne de drept internațional privat. În absența unor dispoziții contrare, se aplică legea statului membru de deschidere (*lex concursus*). [...] [*L*] *lex concursus* determină toate efectele procedurii de insolvență, atât cele de natură procedurală, cât și pe cele materiale, asupra persoanelor și raporturilor juridice respective. Ea reglementează toate condițiile privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență.”

4 Articolul 3 din Regulamentul nr. 1346/2000, intitulat „Competență internațională”, prevede:

„(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrară, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

(3) Atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare.

[...]”

5 Articolul 4 din acest regulament, intitulat „Lege aplicabilă”, prevede:

„(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura [de insolvență], denumit în continuare «stat de deschidere».

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

[...]

(f) efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare;

(g) creanțele care urmează să fie înregistrate la pasivul debitorului și regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență;

(h) normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

[...]

(j) condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență, în special prin concordat;

(k) drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență;

[...]”

6 Articolul 15 din Regulamentul nr. 1346/2000, intitulat „Efectele procedurii de insolvență asupra proceselor în curs de soluționare”, enunță:

„Efectele procedurii de insolvență asupra unui proces în curs de soluționare al cărui obiect îl reprezintă un bun sau un drept de care debitorul este desistat sunt reglementate exclusiv de legea statului membru în care acel proces este în curs de soluționare.”

7 Articolul 20 din acest regulament, intitulat „Restituirea și imputația”, prevede:

„(1) Un creditor care, după deschiderea procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (1), obține prin orice mijloace, în special pe cale executorie, satisfacerea totală sau parțială a creanței sale asupra bunurilor debitorului situate pe teritoriul unui alt stat membru trebuie să restituie lichidatorului ceea ce a obținut, sub rezerva articolelor 5 și 7.

(2) În scopul de a asigura un tratament egal al creditorilor, creditorul care a obținut în cursul unei proceduri de insolvență un dividend asupra creanței sale va participa la distribuțiile efectuate în cadrul altei proceduri numai dacă creditorii de același rang sau din aceeași categorie au obținut un dividend echivalent în aceste din urmă proceduri.”

8 Articolul 39 din Regulamentul nr. 1346/2000, intitulat „Dreptul de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor”, are următorul cuprins:

„Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru altul decât statul de deschidere, inclusiv autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale ale statelor membre, au dreptul să-și înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.”

Dreptul maghiar

9 Articolul 20 alineatul (3) din 1991. évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (Legea nr. XLIX din 1991 privind procedurile de faliment și de lichidare) prevede:

„În cazul nerespectării termenului prevăzut de prezenta lege, creditorul nu poate să participe la încheierea concordatului, iar efectele concordatului nu se extind și în privința sa. Titularul unei creanțe neluat în evidență din cauza omiterii termenului de înregistrare a cererii de admitere a creanțelor nu mai poate să își valorifice creanța față de debitor, însă poate să își înregistreze cererea de admitere a creanței neprescise în cadrul unei proceduri de faliment inițiate de către un alt creditor. [...]”

Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

10 ENEFI este o societate cu sediul social în Ungaria, care dispunea, la data faptelor în discuție în litigiul principal, de un sediu în România. La 13 decembrie 2012, a fost deschisă o procedură de insolvență împotriva acestei societăți în Ungaria, iar deschiderea acesteia a fost notificată, la 7 ianuarie 2013, către DGRFP Brașov.

11 În luna ianuarie 2013, DGRFP Brașov a înregistrat cererile de admitere a două creanțe în cadrul procedurii de insolvență. Cu toate acestea, dat fiind că nu a respectat termenul aplicabil și că nu a plătit taxele de înregistrare, aceste creanțe nu au putut fi avute în vedere în cadrul acestei proceduri, aspect cu privire la care DGRFP Brașov a fost informată la 2 mai 2013.

12 În continuare, în timp ce procedura de insolvență era încă în curs, DGRFP Brașov a desfășurat o inspecție fiscală la sediul ENEFI din România. La 25 iunie 2013, DGRFP Brașov a emis o decizie de impunere (denumită în continuare „decizia de impunere”) privind o datorie cu titlu de taxă pe valoarea adăugată (TVA). DGRFP Brașov nu a înregistrat însă în procedura de insolvență cererea de admitere a creanței referitoare la această decizie de impunere.

13 Inițial, ENEFI nu a contestat decizia de impunere. În consecință, la 7 august 2013, autoritățile române au emis un titlu executoriu împotriva acesteia, iar ulterior au angajat procedura de executare silită.

- 14 Înaintea închiderii, la 7 septembrie 2013, a procedurii de insolvență din Ungaria, ENEFI a introdus o contestație împotriva executării silită inițiate în România. Astfel, aceasta aprecia că nu era obligată să plătească TVA-ul datorat potrivit deciziei de impunere și considera că executarea silită aferentă era nelegală, dat fiind că, atunci când a avut loc inspectia fiscală care a condus la emiterea deciziei de impunere, ea fusese deja supusă procedurii de insolvență deschise în Ungaria. Prin urmare, în opinia ENEFI, DGRFP Brașov ar fi trebuit să înregistreze cererea de admitere a creanței sale în procedura de insolvență respectivă. Or, potrivit dreptului maghiar, care ar fi determinant, în temeiul articolului 4 din Regulamentul nr. 1346/2000, titularii creanțelor neînregistrate în procedura insolvenței ar fi, în principiu, decăzuți din dreptul de a urmări aceste creanțe.
- 15 În aceste împrejurări, Tribunalul Mureș (România) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) În interpretarea articolului 4 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (k) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, să se precizeze dacă efectele procedurii de insolvență reglementate de legea statului de deschidere a procedurii insolvenței pot include decăderea unui creditor care nu a participat la procedura insolvenței din dreptul de a mai urmări creanța sa într-un alt stat membru sau suspendarea executării silită a unei astfel de creanțe în acest alt stat membru.
- 2) Dacă prezintă relevanță împrejurarea că creanța urmărită silit în alt stat membru decât cel de deschidere este una fiscală.”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 16 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 4 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul său de aplicare dispozițiile dreptului intern al statului de deschidere, care prevăd, în privința unui creditor care nu a participat la procedura de insolvență menționată, decăderea din dreptul de a urmări creanța sa sau suspendarea executării silită a unei astfel de creanțe într-un alt stat membru.
- 17 În această privință, decurge, mai întâi, din articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 că, în absența unei dispoziții contrare în acest regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului de deschidere (denumită în continuare „*lex fori concursus*”). Astfel, după cum reiese din considerentul (23) al regulamentului menționat, *lex fori concursus* determină toate efectele procedurii de insolvență, atât cele de natură procedurală, cât și pe cele materiale, asupra persoanelor și raporturilor juridice respective.
- 18 Într-un mod mai specific, articolul 4 alineatul (2) literele (g) și (h) din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede că *lex fori concursus* determină ce creanțe urmează să fie înregistrate la pasivul debitorului, regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență, precum și normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor. Or, pentru a nu priva aceste dispoziții de efectul lor util, consecințele unei nerespectări a normelor *lex fori concursus* cu privire la înregistrarea creanțelor și în special a termenelor prevăzute în această privință trebuie de asemenea să fie apreciate în temeiul *lex fori concursus* menționate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 decembrie 2015, Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, punctul 19).

- 19 În ceea ce privește efectele închiderii unei proceduri de insolvență, în special prin concordat, precum și drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență, trebuie amintit că aceste efecte și aceste drepturi, după cum enunță în mod expres articolul 4 alineatul (2) literele (j) și (k), sunt de asemenea determinate de *lex fori concursus*.
- 20 Deși este adevărat, în această privință, că articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1346/2000, care cuprinde o listă a materiilor care intră sub incidența *lex fori concursus*, nu menționează în mod specific creditorii care nu au participat la procedura de insolvență și, prin urmare, efectele acestei proceduri sau ale închiderii sale asupra drepturilor acestor creditori, nu există totuși îndoieli că și aceste efecte trebuie să fie apreciate în temeiul *lex fori concursus* menționate.
- 21 Astfel, pe de o parte, lista materiilor care intră în domeniul de aplicare al articolului 4 din Regulamentul nr. 1346/2000, care figurează la alineatul (2) al acestuia, nu este exhaustivă, astfel cum decurge chiar din modul său de redactare, și anume din utilizarea termenului „în special”.
- 22 Pe de altă parte, trebuie să se constate că o interpretare potrivit căreia *lex fori concursus* ar determina efectele închiderii unei proceduri de insolvență, în special prin concordat, și drepturile creditorilor după această închidere, însă nu ar determina efectele asupra drepturilor creditorilor care nu au participat la această procedură, ar risca să aducă atingere grav eficacității procedurii menționate.
- 23 Interpretarea amintită la punctul 22 din prezenta hotărâre ar avea drept consecință că creditorii care nu participă la procedura de insolvență ar putea, după închiderea procedurii, să ceară plata integrală a creanțelor lor, ceea ce ar da naștere astfel unei inegalități de tratament între creditori. Pe de altă parte și mai ales, această interpretare ar însemna compromiterea oricărui concordat sau a oricărei măsuri comparabile de reorganizare a debitorului, întrucât acesta din urmă, care ar trebui să facă față creanțelor creditorilor care nu au participat la procedura de insolvență, nu ar dispune de mijloacele necesare pentru a plăti, conform unui astfel de concordat sau oricărei alte măsuri, datoriile față de ceilalți creditori, aceste datorii fiind, de regulă, reeșalonate și/sau reduse în funcție de mijloacele financiare de care debitorul dispune în mod efectiv.
- 24 Pentru motive parțial analoge, trebuie respins argumentul, înaintat de instanța de trimitere în acest context, potrivit căruia posibilitatea, prevăzută de Regulamentul nr. 1346/2000, de a solicita deschiderea unor proceduri secundare de insolvență ar fi împiedicată de existența unei dispoziții a *lex fori concursus* aplicabilă unei proceduri principale de insolvență care ar limita sau ar exclude posibilitatea valorificării unei creanțe care nu a fost înregistrată în cadrul acestei proceduri.
- 25 Astfel, pe de o parte, o asemenea dispoziție a *lex fori concursus*, spre deosebire de ceea ce pare să considere instanța de trimitere, nu împiedică deschiderea, ca atare, a unei proceduri secundare de insolvență, ci doar admiterea unei cereri de deschidere a unei astfel de proceduri, introduse de un creditor care nu a respectat termenul acordat pentru înregistrarea cererii de admitere a creanței sale, astfel cum a fost acesta stabilit de *lex fori concursus* aplicabilă procedurii principale de insolvență. În schimb, orice cerere depusă de un creditor care dispune de o creanță care nu a fost decăzută încă sau orice cerere introdusă de lichidatorul procedurii principale de insolvență ar fi în continuare admisibilă.
- 26 Pe de altă parte, deși Regulamentul nr. 1346/2000 prevede, în anumite condiții, posibilitatea de a deschide o procedură secundară de insolvență, Curtea a amintit deja că deschiderea unei astfel de proceduri, care, potrivit articolului 3 alineatul (3) din regulamentul menționat, trebuie să fie o procedură de lichidare, riscă să contravină scopului urmărit de o procedură principală cu caracter de protecție și că acest regulament stabilește, așadar, un anumit număr de norme imperative de coordonare menite să asigure, după cum se arată în considerentul (12), unitatea în cadrul Uniunii Europene. Or, în acest sistem, procedura principală ocupă un rol predominant în raport cu procedura secundară, astfel cum se precizează în considerentul (20) al regulamentului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Bank Handlowy și Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, punctele 59 și 60).

- 27 Având în vedere acest rol predominant al procedurii principale de insolvență, pare absolut coerent ca o legislație națională să poată, prin intermediul decăderii creanțelor prezentate în afara termenului, să excludă orice cerere, introdusă de titularii acestor creanțe, de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență, dat fiind că o astfel de deschidere ar permite eludarea decăderii prevăzute de *lex fori concursus*. În plus, prin analogie cu considerațiile de la punctul 23 din prezenta hotărâre, o astfel de legislație permite să se evite ca un creditor care nu a participat la procedura principală de insolvență să poată compromite un concordat sau o măsură comparabilă de reorganizare a debitorului, adoptată în cadrul acestei proceduri, solicitând deschiderea unei proceduri secundare de insolvență.
- 28 Având în vedere cele de mai sus, trebuie, așadar, să se considere că o dispoziție a dreptului intern al statului de deschidere, care prevede, în privința unui creditor care nu a participat la procedura de insolvență, decăderea din dreptul de a urmări creanța, intră în domeniul de aplicare al articolului 4 din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 29 În continuare, având în vedere concluzia care figurează la punctul 28 din prezenta hotărâre, trebuie să se considere că *lex fori concursus* poate de asemenea să prevadă suspendarea executării silită a unei creanțe care nu a fost prezentată în termenele stabilite. Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctele 46 și 47 din concluzii, decăderea din dreptul de a urmări creanțele neînregistrate fiind, în principiu, permisă, Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie, *a fortiori*, să permită și existența unei norme a *lex fori concursus* care se limitează la a suspenda procedura de executare silită aferentă acestor creanțe.
- 30 În plus, trebuie să adăugăm că, întrucât Regulamentul nr. 1346/2000 nu realizează o armonizare a termenelor stabilite pentru prezentarea cererilor de înregistrare a creanțelor în cauzele de insolvență care intră în domeniul său de aplicare, revine ordinii juridice interne din fiecare stat membru atribuția de a le stabili, în temeiul principiului autonomiei procedurale, cu condiția însă ca normele aferente să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile situațiilor similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 2015, Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, punctul 28 și jurisprudența citată). În lipsa unor indicații suficiente în această privință care să reiasă printre altele din observațiile părților, va reveni instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă aceste criterii sunt îndeplinite în ceea ce privește articolul 20 alineatul (3) din Legea nr. XLIX din 1991.
- 31 În sfârșit, trebuie să se constate că concluzia care figurează la punctele 28 și 29 din prezenta hotărâre nu este pusă la îndoială de faptul că articolul 15 din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede că efectele procedurii de insolvență asupra unui „proces în curs de soluționare” al cărui obiect îl reprezintă un bun sau un drept de care debitorul este desistat sunt reglementate exclusiv de legea statului membru în care acel proces este în curs de soluționare.
- 32 Astfel, această dispoziție trebuie coroborată cu articolul 4 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1346/2000, care face distincție între „procesele în curs de soluționare” și celelalte acțiuni individuale intentate de creditorii. Astfel, efectele procedurii de insolvență asupra altor acțiuni individuale intentate de creditorii decât „procesele în curs de soluționare” sunt în orice caz reglementate numai de *lex fori concursus*. Or, după cum a arătat avocatul general la punctele 67-78 din concluzii, procedurile de executare silită a unei creanțe intră în această din urmă categorie.
- 33 În această din urmă privință, trebuie adăugat că Regulamentul nr. 1346/2000 se întemeiază pe principiul potrivit căruia cerința egalității de tratament a creditorilor, care, *mutatis mutandis*, stă la baza oricărei proceduri de insolvență, se opune, în general, acțiunilor individuale intentate de creditorii prin intermediul unor proceduri de executare silită, introduse și desfășurate în timp ce o procedură de insolvență împotriva debitorului este în curs. Astfel, articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul

nr. 1346/2000 impune creditorului care obține, „în special pe cale executorie”, satisfacerea creanței sale asupra bunurilor debitorului situate pe teritoriul unui alt stat membru decât statul de deschidere să restituie lichidatorului ceea ce a obținut.

- 34 Or, ar fi contradictoriu ca articolul 15 din Regulamentul nr. 1346/2000 să fie interpretat în sensul că ar privi și procedurile de executare silită, cu consecința că efectele deschiderii unei proceduri de insolvență ar intra astfel sub incidența legii statului membru în care o astfel de procedură de executare silită este în curs, în timp ce, în paralel, articolul 20 alineatul (1) din acest regulament, impunând în mod expres să se restituie lichidatorului ceea ce s-a obținut „pe cale executorie”, ar priva astfel acest articol 15 de efectul său util.
- 35 În consecință, trebuie să se considere că procedurile de executare silită nu intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 36 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 4 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul său de aplicare dispozițiile dreptului intern al statului de deschidere care prevăd, în privința unui creditor care nu a participat la procedura de insolvență, decăderea din dreptul de a urmări creanța sa sau suspendarea executării silite a unei astfel de creanțe într-un alt stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

- 37 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă caracterul fiscal al creanței care face obiectul unei executări silite într-un stat membru, altul decât statul de deschidere, are o incidență asupra răspunsului care trebuie dat la prima întrebare.
- 38 În această privință, considerentul (21) al Regulamentului nr. 1346/2000 enunță că orice creditor care are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Uniune trebuie să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Uniune și că acest lucru ar trebui să se aplice și autorităților fiscale și instituțiilor de asigurări sociale. Acest considerent adaugă faptul că, pentru a asigura egalitatea de tratament a creditorilor, distribuirea încasărilor trebuie totuși să fie coordonată. În această optică, articolul 39 din acest regulament prevede în esență că autoritățile fiscale din alte state membre decât statul de deschidere au dreptul, la fel ca orice creditor care are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru, altul decât statul de deschidere, să își înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.
- 39 Reiese, așadar, din aceste dispoziții că Regulamentul nr. 1346/2000, pe de o parte, se opune unor dispoziții naționale care exclud ca autoritățile fiscale din state membre, altele decât statul de deschidere, să își înregistreze cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență. Pe de altă parte, din aceleași dispoziții reiese că acest regulament nu face nicio distincție între creditorii de drept privat și cei de drept public.
- 40 În aceste condiții, trebuie să se constate că dispozițiile Regulamentului nr. 1346/2000 nu acordă creanțelor autorităților fiscale dintr-un stat membru, altul decât statul de deschidere, un statut preferențial, în sensul că acestea ar trebui să poată face obiectul unei proceduri de executare silită chiar și după deschiderea unei proceduri de insolvență. În consecință, în ceea ce privește faptele în discuție în litigiul principal, împrejurarea că creanțele care fac obiectul procedurii de executare silită sunt creanțe cu caracter fiscal nu implică faptul că, pentru acest motiv, acestea ar intra numai sub incidența dreptului intern român sau că efectele prevăzute de *lex fori concursus*, în speță de dreptul insolvenței maghiar, nu s-ar extinde la acestea.

- 41 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că caracterul fiscal al creanței care face obiectul unei executări silite într-un stat membru, altul decât statul de deschidere, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, nu are incidență asupra răspunsului dat la prima întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul său de aplicare dispozițiile dreptului intern al statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă o procedură de insolvență, care prevăd, în privința unui creditor care nu a participat la această procedură, decăderea din dreptul de a urmări creanța sa sau suspendarea executării silite a unei astfel de creanțe într-un alt stat membru.**
- 2) **Caracterul fiscal al creanței care face obiectul unei executări silite într-un stat membru, altul decât statul pe al cărui teritoriu este deschisă procedura de insolvență, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, nu are incidență asupra răspunsului dat la prima întrebare preliminară.**

Da Cruz Vilaça
Levits

Berger

Borg Barthet
Biltgen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 noiembrie 2016.

Grefier
A. Calot Escobar

Președintele Camerei a cincea
J. L. da Cruz Vilaça